

Udskriftsdato: 2. januar 2026

2018/1 LSF 48 (Gældende)

Forslag til Lov om elektronisk fakturering ved offentlige udbud

Ministerium: Erhvervsministeriet

Journalnummer: Erhvervsmin.,
Erhvervsstyrelsen, j.nr. 2018-13056

Forslag

til

Lov om elektronisk fakturering ved offentlige udbud¹⁾

Anvendelsesområde

§ 1. Loven finder anvendelse på afsnit II og III i udbudsloven.

Stk. 2. Loven finder ligeledes anvendelse på al elektronisk fakturering ved indgåelse af kontrakter omfattet af bekendtgørelse om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester.

Stk. 3. Loven finder ligeledes anvendelse på al elektronisk fakturering ved indgåelse af kontrakter omfattet af bekendtgørelse om tildeling af koncessionskontrakter.

Stk. 4. Loven finder ligeledes anvendelse på al elektronisk fakturering ved indgåelse af kontrakter omfattet af bekendtgørelse om ordregiveres indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet, medmindre udbuddet eller opfyldelsen heraf er erklæret hemmelig eller skal ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger efter lovgivningen, og de berørte væsentlige interesser ikke kan sikres ved mindre indgribende foranstaltninger.

Definitioner

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) Elektronisk faktura: En faktura eller kreditnota, der er udstedt, sendt og modtaget i et struktureret elektronisk format, der gør det muligt at behandle den automatisk og elektronisk.
- 2) Kerneelementer i en elektronisk faktura: En række væsentlige oplysninger, som en elektronisk faktura skal indeholde for at sikre den tværnationale interoperabilitet.
- 3) Ordregiver: Statslige, regionale og kommunale myndigheder, offentligretlige organer, som defineret i udbudslovens § 24, nr. 27 og 28, og sammenslutninger af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer.
- 4) Indkøbscentral: En ordregiver, der foretager centraliserede indkøbsaktiviteter.
- 5) Ordregivende enheder: En ordregiver eller offentlige virksomheder, som udøver en aktivitet i henhold til § 1, stk. 2, i bekendtgørelse om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester, samt enheder og virksomheder, når de udøver en eller flere af disse aktiviteter og råder over særlige eller eksklusive rettigheder, der er fastsat ved lov eller anden retsforordning.
- 6) Europæisk standard: Europæisk standard, der er vedtaget af en europæisk standardiseringsorganisation jf. artikel 2, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1025/2012/EU.

Kerneelementer i en elektronisk faktura

§ 3. Følgende kerneelementer skal være en del af den elektroniske faktura

- a) proces- og fakturaidentifikatorer,
- b) faktureringsperiode,
- c) sælgeroplysninger,
- d) køberoplysninger,
- e) oplysninger om betalingsmodtager,
- f) oplysninger om sælgers fiskale repræsentant,
- g) kontraktreference,

- h) leveringsoplysninger,
- i) betalingsinstrukser,
- j) oplysninger om tillæg eller rabat,
- k) vareoplysninger,
- l) samlet fakturabeløb,
- m) momsoplysning og
- n) købers reference eller ordreference.

Modtagelse og behandling af en elektronisk faktura

§ 4. Ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle en elektronisk faktura, som er i overensstemmelse med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for anvendelse af den europæiske standard (EN) ved e-fakturering.

Ikrafttræden m.v.

§ 5. Loven træder i kraft den 27. november 2018.

Stk. 2. § 4 har virkning for statslige ordregivere og indkøbscentraler fra den 18. april 2019. For andre ikke-statslige ordregivere og ordregivende enheder har § 4 virkning fra den 18. april 2020.

§ 6. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

- ¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, EU-Tidende 2014, nr. L 133, side 1 (e-faktureringsdirektivet).

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. *Indledning*
 - 1.1. *Baggrund og formål*
2. *Lovforslagets hovedindhold*
 - 2.1. *Anvendelsesområde*
 - 2.1.1. *Gældende ret*
 - 2.1.2. *e-faktureringsdirektivet*
 - 2.1.3. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.1.4. *Lovforslagets indhold*
 - 2.2. *Definitioner*
 - 2.2.1. *Gældende ret*
 - 2.2.2. *e-faktureringsdirektivet*
 - 2.2.3. *Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning*
 - 2.2.4. *Lovforslagets indhold*
 - 2.3. *Kerneelementerne i en elektronisk faktura*
 - 2.3.1. *Gældende ret*
 - 2.3.2. *e-faktureringsdirektivet*
 - 2.3.3. *Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning*
 - 2.3.4. *Lovforslagets indhold*
 - 2.4. *Modtagelse og behandling af en elektronisk faktura*
 - 2.4.1. *Gældende ret*
 - 2.4.2. *e-faktureringsdirektivet*
 - 2.4.3. *Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning*
 - 2.4.4. *Lovforslagets indhold*
3. *De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige*
4. *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet*
5. *De administrative konsekvenser for borgerne*
6. *De miljømæssige konsekvenser*
7. *Forholdet til EU-retten*
8. *Hørte myndigheder og organisationer mv.*
9. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

1.1. Baggrund og formål

I 2014 blev Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud (udbudsdirektivet) vedtaget. I forlængelse af dette direktiv blev der vedtaget en række relaterede direktiver vedrørende offentlige udbud inden for EU. Et af disse direktiver er Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, EU-Tidende 2014, nr. L 133, side 1 (e-faktureringsdirektivet).

Af præambelbetragtningerne til e-faktureringsdirektivet fremgår det blandt andet, at der mangler en fælles europæisk standard klassificeret som en europæisk standard (EN) på området for elektronisk fakturering. Flere medlemsstater har som følge heraf udviklet deres egne tekniske løsninger. Denne

praksis fører til forskellige standarder inden for elektronisk fakturering i EU, hvilket ifølge præambelen vurderes at være uhensigtsmæssigt for samhandlen inden for EU. Det fremgår endvidere af præambelbetragtningerne, at e-faktureringsdirektivet vil være med til at fremme anvendelsen og indførelsen af elektronisk fakturering ved at sikre semantisk interoperabilitet og forbedre retssikkerheden ved fælles regulering. De hidtil mange forskellige ikke-interoperable standarder har bl.a. medført en retlig usikkerhed og virket som en handelshindring, der har udgjort en indskrænkning af de grundlæggende friheder, hvilket der med implementering af direktivet nu rettes op på. Semantisk interoperabilitet, det vil sige det forhold, at it-systemer kan samarbejde og aflæse afsendte og modtagne data ens, skal gøre det muligt for medlemsstaterne, de ordregivende myndigheder, de ordregivende enheder og de økonomiske aktører at skabe betydelige fordele i form af besparelser, miljømæssig indvirkning og en reduktion af den administrative byrde ved anvendelse af elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud. Endelig er det også hensigten, at standardiseringen af elektronisk fakturering vil supplere bestræbelserne på at fremme anvendelsen af elektronisk udbud inden for EU. Målene for e-faktureringsdirektivet kan derfor sammenfattes således, at markeds- og handelshindringer ved offentlige udbud fjernes og erstattes af en fælles interoperabel løsning.

Formålet med dette lovforslag er at implementere e-faktureringsdirektivet i dansk ret. Hovedindholdet i e-faktureringsdirektivet er, at der i medlemsstaterne skal stilles krav om, at ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer i forbindelse med de kontrakter, der bliver indgået i forbindelse med et offentligt udbud.

Digitalisering af arbejdsgange og processer spiller en større og større rolle for udviklingen af en effektiv organisation for private virksomheder såvel som for den offentlige sektor. Digitalisering er under fortsat hastig udvikling både nationalt og internationalt. Danmark har på 15 år undergået en væsentlig omstilling til digital offentlig forvaltning, kommunikation, administration og service. Set i europæisk regi er Danmark blandt de ledende lande i EU inden for digitalisering. Det store fokus på tilpasning af både lovgivning og kontinuerlig digitalisering af den offentlige sektor har samtidig understøttet mulighederne for digitalisering i danske virksomheder. Det fremgår af Europas digitale statusrapport 2017 - landeprofil for Danmark, at danske virksomheder har en digitaliseringsscore på 45 pct., hvortil EU-gennemsnittet ligger på omkring 22 pct. Danmark er ligeledes et af de førende lande inden for elektronisk fakturering. Danmark har siden 2011 været rangeret som nr. 2 blandt EU-landene i forhold til udbredelsen og anvendelsen af elektronisk fakturering.

Lovforslaget skal bidrage til at fastholde denne position ved at udvikle og understøtte en mere digital udbuds- og indkøbsproces og den dertilhørende elektroniske fakturering, samt understøtte den fælleseuropæiske infrastruktur på området. Denne udvikling og understøttelse skal være med til at skabe mere effektive processer og dermed reducere transaktionsomkostningerne for både det offentlige og private samt deres leverandører. Dertil kommer ambitionsniveauet for Europa-Kommissionen, som fremgår af Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget ”Udnyttelse af fordelene ved elektronisk fakturering i Europa” KOM/2010/712, hvor Kommissionen opfordrer til, at elektronisk fakturering senest i 2020 bliver den fremherskende form for fakturering i EU.

Offentlige myndigheder i Danmark skal – allerede i dag – sende og modtage regninger, herunder fakturaer, i elektronisk format. Samtidig skal regninger, der sendes til offentlige myndigheder, opfylde bestemte krav med hensyn til indhold og format. Dette fremgår af bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med offentlige myndigheder. Dette krav gælder uanset, om der er tale om et køb i forbindelse med et offentligt udbud, almindelige køb eller ved kontraktindgåelse af en væsentlig mindre størrelse.

Anvendelsesområdet for lovforslaget er bredere, da offentlige myndigheder, der har været undtaget eksisterende lovgivning om elektronisk fakturering, og visse dele af den private sektor vil blive omfattet

af lovforslaget. Kravene i lovforslaget til offentlige myndigheder indebærer modtagelse og behandling af elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med en europæisk standard (EN). Lovforslagets regulering gælder kun ved indkøb eller kontrakter i forbindelse med offentlige udbud.

En række medlemsstater, herunder Danmark, har allerede national lovgivning, som regulerer elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige indkøb i hele eller dele af den offentlige sektor. Disse løsninger er for det meste baseret på nationale standarder, hvor de fleste ikke er interoperable. Derfor vurderes det at være hensigtsmæssigt at indføre europæiske standarder for elektronisk fakturering for at fremme interoperabiliten på tværs af EU's grænser for i sidste ende at skabe bedre vilkår for handel og et digitalt sammenhængende EU.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1 Anvendelsesområde

2.1.1. Gældende ret

Det følger af bekendtgørelse nr. 354 af 26. marts 2010 om information i og transport af OIOUBL elektronisk regning til brug for elektronisk afregning med offentlige myndigheder, at offentlige myndigheder skal sende og modtage elektroniske regninger, som opfylder kravene i dokumentstandarden OIOUBL, via en transportinfrastruktur, som opfylder kravene i protokolstandarden OIORASP. OIOUBL er den danske udgave af den internationale standard UBL for elektroniske forretningsdokumenter, mens OIORASP er protokolstandarden, der anvendes til sikker og krypteret udveksling af disse dokumenter mellem systemer. Disse tekniske krav gælder for offentlig elektronisk afregning reguleret i bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med offentlige myndigheder.

Anvendelsesområdet i gældende ret er begrænset til offentlige myndigheder, og der gælder visse fritagelsesmuligheder i forhold til selvejende institutioner under kommunerne og regionerne. Begge bekendtgørelser omfatter elektronisk afregning med offentlige myndigheder, uanset om den elektroniske fakturering sker som led i et offentligt udbud, eller om der er tale om et køb under EU-tærskelværdierne for udbud.²⁾ Reglerne om elektronisk afregning omfatter fakturaer, rykkere samt kreditnotaer mv. og er således ikke begrænset til fakturaer alene.

2.1.2. e-faktureringsdirektivet

Af e-faktureringsdirektivets artikel 1 fremgår det, at anvendelsesområdet for direktivet er elektroniske fakturaer, der er udstedt som følge af opfyldelse af kontrakter, som henhører under Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU af 26. februar 2014 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse af direktiv 2004/17/EF, EU-Tidende 2014, nr. L 94, side 243 (forsyningsvirksomhedsdirektivet), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU af 26. februar 2014 om tildeling af koncessionskontrakter, EU-Tidende 2014, nr. L 94, side 1 (koncessionsdirektivet), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EØS-relevant tekst), EU-Tidende 2014, nr. L 94, side 65, eller Europa-Parlamentets og Europa-Parlamentets og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/81/EF af 13. juli 2009 om samordning af fremgangsmåderne ved ordregivende myndigheders eller ordregiveres indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet og om ændring af direktiv 2004/17/EF og 2004/18/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 216, side 76, (forsvars- og sikkerhedsdirektivet).

Derudover gælder der en række undtagelser, da direktivet ikke finder anvendelse på elektroniske fakturaer udstedt som følge af opfyldelse af kontrakter, der henhører under forsvars- og sikkerhedsdirektivet, hvis udbuddet og opfyldelsen af kontrakten er erklæret hemmelig eller skal ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger i overensstemmelse med gældende love eller administrative bestemmelser i

en medlemsstat, og forudsat at medlemsstaten har fastslået, at de berørte væsentlige interesser ikke kan sikres ved mindre indgribende foranstaltninger.

E-faktureringsdirektivet har et formål og et anvendelsesområde, der er forskelligt fra det i direktiv 2006/112/EF jf. EU-Tidende 2006, nr. L347, side 1 (momsdirektivet), og derfor berører det ikke de bestemmelser om anvendelsen af elektroniske fakturaer til momsformål, som er indeholdt deri, og som i dansk ret er implementeret i momsbekendtgørelsen.

2.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Gennemførelsen af e-faktureringsdirektivet giver anledning til nogle tilføjelser og præciseringer til de nuværende regler inden for elektronisk fakturering, hvor det er relevant at henvise til den danske implementering af en række af ovenstående direktiver. Implementeringen sker ved en selvstændig lov, da dette vurderes mest hensigtsmæssigt i forhold til direktivets anvendelsesområde, og idet loven desuden skal kunne indeholde flere fremtidige initiativer om digitale udbud og indkøb (herunder bl.a. e-orde, e-tilbud og e-kataloger). Lovforslagets krav i forhold til momsoplysninger berører ikke reglerne fastsat i momsbekendtgørelsen, men relaterer sig specifikt til elektronisk fakturering ved offentlige udbud. Listen vil supplere de allerede fastsatte regler for almindelige fakturaer i momsbekendtgørelsen.

2.1.4. Lovforslagets indhold

Det følger af den foreslåede § 1, stk. 1-4, i hvilke situationer ordregivende enheder og indkøbscentraler har pligt til at kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer ved offentlige udbud. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser nedenfor.

2.2. Definitioner

2.2.1. Gældende ret

De gældende regler for elektronisk fakturering indeholder kun i begrænset omfang legale definitioner relateret til elektronisk fakturering. Det fremgår af § 5 i bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med offentlige myndigheder, hvornår en regning anses for modtaget i et elektronisk format, ligesom det fremgår, at regninger umiddelbart skal kunne indlæses i myndighedens fakturahåndterings- eller økonomisystem.

2.2.2. e-faktureringsdirektivet

I modsætning til de gældende nationale regler for elektronisk fakturering indeholder direktivet definitioner af en række pligts subjekter samt tekniske begreber, der har relevans for elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, jf. herved direktivets artikel 2, nr. 1-11. Direktivet indeholder således legale definitioner af »elektronisk faktura«, »elementer i en elektronisk faktura«, »semantisk datamodel«, »syntaks«, »syntaktiske bindinger«, »ordregivende myndigheder«, »ikkestatslige ordregivende myndigheder«, »indkøbscentraler«, »ordregivende enheder«, »international standard« samt »europæisk standard«.

2.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning

Af hensyn til implementeringen af e-faktureringsdirektivet angives de forskellige definitioner, som fremgår af direktivet, i loven knyttet tæt op ad direktivteksten. Herved sikres der en overensstemmende implementering af bestemmelserne i artikel 2. De relevante definitioner, der medtages i loven er: 1) Elektronisk faktura, 2) Kerneelementer i en elektronisk faktura, 3) Ordregiver, 4) Indkøbscentraler, 5) Ordregivende enheder og 6) Europæisk standard.

2.2.4. Lovforslagets indhold

Lovforslagets § 2 vedrørende definitioner følger udgangspunktet i e-faktureringsdirektivet, hvori blandt andet ordregivende myndigheder og ordregivende enheder defineres nærmere. Lovforslagets § 2 indeholder således en række begreber, der ikke alle er entydigt defineret i dansk ret, og derfor svært lader sig definere heraf. Der er ligeledes suppleret med nogle ekstra definitioner, således loven bliver mere

læsevenlig. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2 for nærmere beskrivelse af de enkelte definitioner.

2.3. Kerneelementerne i en elektronisk faktura

2.3.1. Gældende ret

Reglerne for indholdet af elektroniske fakturaer fremgår af §§ 3-4 i bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med offentlige myndigheder. Heraf fremgår det, at en regning (heraf også fakturaer) skal referere til myndighedernes oplysninger, som er lokationsnummer og referenceperson eller anden reference samt et evt. ordre- og rekvisitionsnummer. Derudover skal fakturaen kun omfatte ét CVR-nummer, og det skal fremgå af regningen, hvis den alene vedrører en del af en ordre, rekvisition, faktura, kreditnota mv.

Derudover indeholder bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015 om merværdiafgift (momsbekendtgørelsen) i §§ 66 og 67 bestemmelser om fakturakrav i forhold til afsendelse og modtagelse heraf.

Sluttelig skal en regning fra en offentlig myndighed til en anden så vidt muligt udformes i overensstemmelse med reglerne om fakturakrav i bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015 om merværdiafgift (momsbekendtgørelsen), selv om regningen ikke er omfattet af momsbekendtgørelsen.

2.3.2. e-faktureringsdirektivet

Direktivets formål er at fjerne de tværnationale handelshindringer, der skyldes flere parallelle retlige krav og tekniske standarder i forbindelse med elektronisk fakturering og manglen på interoperabilitet. Fastsættelsen af kerneelementerne for elektronisk fakturering skal dermed gøre det lettere at sende og modtage elektroniske fakturaer mellem systemer, som er baseret på forskellige tekniske standarder jf. præambelbetragtning 5 i e-faktureringsdirektivet.

Selve kravet til kerneelementerne er fastsat i direktivets artikel 6, hvorefter det fremgår, at en elektronisk fakturas kerneelementer består af: »proces- og fakturaidentifikatorer«, »faktureringsperiode«, »sælgeroplysninger«, »køberoplysninger«, »oplysninger om betalingsmodtager«, »oplysninger om sælgers fiskale repræsentant«, »kontraktreference«, »leveringsoplysninger«, »betalingsinstrukser«, »oplysninger om til-læg eller rabat«, »vareoplysninger«, »samlet fakturabeløb« og »momsoplysninger«.

2.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning

Tilføjelserne og præciseringerne, der er opført i e-faktureringsdirektivets artikel 6, bidrager yderligere til en harmonisering på tværs af EU-landene i forhold til de indholdsmæssige krav til elektronisk fakturering. Artiklen foreslås derfor gennemført i lovforslagets § 3. Listen vil supplere de allerede fastsatte regler for almindelige fakturaer i momsbekendtgørelsen.

2.3.4. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget vil de gældende krav til elektroniske fakturaer suppleres i forbindelse med offentlige udbud, således at kerneelementerne ved elektronisk fakturering på tværs af EU-grænser harmoniseres i medfør af den europæiske standard for elektronisk fakturering. Lovforslagets § 3 implementerer e-faktureringsdirektivets artikel 6.

2.4. Modtagelse og behandling af en elektronisk faktura

2.4.1. Gældende ret

Elektronisk fakturering er i dansk ret reguleret i bekendtgørelser udstedt i medfør af lov om offentlige betalinger mv. § 7, stk. 1. I bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med offentlige myndigheder er det fastsat, at offentlige myndigheder skal sende og modtage regninger i elektronisk format.

Kravet om, at offentlige myndigheder skal sende regninger, herunder fakturaer, elektronisk, fremgår af

bekendtgørelsens § 1, stk. 1. Derudover fremgår det af bekendtgørelsens § 5, stk. 2, at offentlige myndigheder skal kunne modtage regninger udarbejdet i overensstemmelse med det såkaldte OIOUBL-format. Kravene gælder for al betalingsforvaltning, dvs., uanset om der er tale om et køb i forbindelse med et offentligt udbud, almindelige køb eller ved kontraktindgåelse af en væsentligt mindre størrelse. Bekendtgørelsen har nogle få undtagelser, der fremgår af bekendtgørelsens § 1, stk. 2.

I bekendtgørelse nr. 354 af 26. marts 2010 om information i og transport af OIOUBL elektronisk regning til brug for elektronisk afregning med offentlige myndigheder reguleres det, hvad en elektronisk faktura skal indeholde, når den er sendt i OIOUBL-formatet.

2.4.2. e-faktureringsdirektivet

E-faktureringsdirektivets artikel 7 indeholder krav om, at medlemsstaterne skal sikre, at de ordregivende myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler modtager og behandler elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering.

E-faktureringsdirektivet giver som følge af præambelbetragtning 5 ligeledes mulighed for, at der udover den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering kan anvendes nationale standarder sideløbende med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering, hvis disse ikke er i strid med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering.

Direktivet berører ikke afsenderens ret til at vælge, om vedkommende vil sende sin faktura via den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering, nationale eller andre tekniske standarder eller i papirformat. Det er modtagerne, altså de ordregivende myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler, der forpligtes til at modtage og behandle fakturaen, såfremt denne er udarbejdet i overensstemmelse med den europæiske standard (EN).

2.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning

Artikel 7 i e-faktureringsdirektivet vurderes at være direktivets bærende artikel. Det er derfor vigtigt, at lovforslaget afspejler kravene i e-faktureringsdirektivet, således det står klart, hvilke enheder der er omfattet af anvendelsesområdet for reguleringen som anført ovenfor. Desuden medfører lovforslaget, at flere offentlige myndigheder og visse dele af den private sektor vil blive omfattet af kravet om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, når der stilles krav om anvendelse af de europæiske standarder for elektronisk fakturering.

Kommissionen har anmodet den relevante europæiske standardiseringsorganisation om at udarbejde en europæisk standard for elektronisk fakturering. Den europæiske standard blev offentliggjort i EU-Tidende 2017, nr. L 266, side 19, den 17. oktober 2017.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at en gennemførelse af artikel 7, herunder krav om anvendelse af den europæiske standard (EN), mest hensigtsmæssigt bør suppleres af muligheden for at fastsætte nærmere regler for anvendelsen af den europæiske standard (EN) i Danmark. Der er derfor indsat et stk. 2 i lovforslagets § 4, der giver hjemmel til, at erhvervsministeren kan fastsætte regler for anvendelse af den europæiske standard (EN) ved elektronisk fakturering.

2.4.4. Lovforslagets indhold

Lovforslagets § 4 udformes således, at den implementerer e-faktureringsdirektivets artikel 7, hvorefter ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer, der er udarbejdet i henhold til den europæiske standard (EN). Derudover fastsættes der en bemyndigelsesbestemmelse i bestemmelsens stk. 2 til erhvervsministeren.

3. De økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

De økonomiske konsekvenser for den offentlige sektor vil være relativt begrænsede.

For kommuner, regioner, § 60 fællesskaber og selvejende kommunale institutioner vil omstillingsom-

kostninger være på ca. 1,6 mio. kr. Det er resultatet af DUT forhandlingerne, hvor der er opnået enighed med KL og Danske Regioner.

For statslige myndigheder vil der være omstillingsomkostninger, som primært består i Moderniseringsstyrelsens omkostninger til ændringer i Navision Stat og tilpasning af institutioner under IndFak. Disse udgifter dækkes inden for Moderniseringsstyrelsens eksisterende ramme. Statslige myndigheder uden for Navision Stat og IndFak har selvstændige omkostninger til indgåelse af nye aftaler for konverteringer (der stilles konverteringsstylesheets gratis til rådighed) og muligvis tilpasning af ERP-system. Myndighederne står selv for omkostningerne, som forventes at være ganske små.

Erhvervsstyrelsen har sammen med Danske Regioner og Moderniseringsstyrelsen dannet et ansøgningskonsortium, der via netværket "Connecting Europe Facility" (CEF) har indleveret en ansøgning til Kommissionen om midler til implementering af e-faktureringsdirektivet, hvorfra der foreløbigt er modtaget positivt svar. Disse midler vil kunne dække op til 75 pct. af de støtteberettigede implementeringsomkostninger.

Siden 2007 har offentlige myndigheder i Danmark været underlagt krav om elektronisk betalingsforvaltning udstedt efter lov om offentlige betalinger mv. § 7, stk. 1. Der er derfor allerede oprettet en infrastruktur, som understøtter elektronisk betalingsforvaltning, herunder e-fakturering, som bliver benyttet i vid udstrækning. Det vurderes derfor, at lovforslaget ikke vil have væsentlige økonomiske konsekvenser for den offentlige sektor.

Der vil være selvejende institutioner, offentlige institutioner, foreninger og fonde mv., der i dag er undtaget fra de gældende krav, der fremadrettet vil blive omfattet af kravet om at skulle kunne modtage og behandle elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud. I kraft af dette vil disse institutioner mv. blive påført omkostninger.

Der findes ikke noget samlet overblik over offentlige institutioner, der er undtaget fra bekendtgørelse om elektronisk afregning med offentlige myndigheder gennem lov om offentlige betalingers § 12, stk. 5 og 6. Gennem kontakt til relevante offentlige myndigheder og gennemgang af statistisk materiale er der udarbejdet et skøn over hvor mange offentlige institutioner, der kan være undtaget fra bestemmelser i bekendtgørelse om elektronisk afregning med offentlige myndigheder.

På baggrund af et skøn vurderes det, at op mod 217 statslige selvejende institutioner, 43 kommunale selvejende institutioner, samt 18 kommunale fællesskaber oprettet i henhold til § 60 i kommunestyrelsesloven, jf. lovebekendtgørelse nr. 318 af 28. marts 2017 (§ 60-fællesskaber) pr. 2017 kan være undtaget af gældende bekendtgørelse om elektronisk afregning med offentlige myndigheder, jf. § 12 stk. 2-3. Undtagne offentlige institutioner vil efter lovforslaget blive omfattet af kravet om at skulle kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer. Opgørelsen af kommunale selvejende institutioner og § 60-fællesskaber bygger på et estimat udarbejdet på baggrund af datagrundlaget publiceret i Erhvervsstyrelsens "*Redegørelse om kommuners og regioners deltagelse i erhvervsdrivende selskaber mv.*" fra 2014, udtræk fra Undervisningsministeriets Institutionsregister efter søgning på aktive institutioner, tal fra Beredskabsstyrelsen, Ankestyrelsen, Bolig- og Socialministeriet, Danmarks Statistik samt KL. Nedenfor redegøres der for de enkelte grupper estimerede omkostninger ved lovændringen. Grupperne er inddelt i statslige institutioner, kommunale institutioner, regioner og § 60-fællesskaber.

Det vurderes, at statslige myndigheder og statslige selvejende institutioner vil have udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 10,6 mio. kr. Etablering og tilretning udføres af systemerne Navision Stat og IndFak, som forvaltes af Moderniseringsstyrelsen. Fem statslige myndigheder ligger uden for Moderniseringsstyrelsens systemer og vil selv skulle indgå separate aftaler med deres serviceleverandør og tilpasse egne økonomisystemer. Udgifter til dette vurderes på baggrund af dialog med danske serviceleverandører og en estimeret tilretningspris at være ca. 300.000 kr. Det vil samlet set for alle statslige myndigheder være udgifter på ca. 10,9 mio. kr. Det vurderes ligeledes, at de fem statslige myndigheder samlet set vil have ekstra udgifter til aftaler med serviceleverandørerne på 11.000 kr. pr. år.

Det vurderes, at de 98 kommuner vil have udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for i alt 1 mio. kr. samt løbende forøgede driftsomkostninger på ca. 175.000 kr. pr. år. For de selvejende kommunale institutioner, der kan være undtaget fra gældende bekendtgørelse om elektronisk afregning med offentlige myndigheder, vurderes det, at der samlet vil være udgifter til etablering på 300.000 kr. samt løbende driftsomkostninger på ca. 255.000 kr. pr. år.

Det vurderes, at de fem regioner vil have udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 200.000 kr. Det vurderes ligeledes, at regionerne samlet set vil have ekstra udgifter til aftaler med serviceleverandørerne på ca. 9.000 kr. pr. år.

Det vurderes, at § 60-fællesskaber vil have udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 100.000 kr. samt løbende driftsomkostninger på ca. 108.000 kr. pr. år.

Omkostningerne forbundet med at overholde kravene i henhold til det foreslåede for statslige myndigheder og indkøbscentraler påføres fra 2018 og frem. For ordregivende enheder, kommuner og regioner vil omkostningerne hertil først påføres fra 2019 og frem.

De administrative konsekvenser for det offentlige vil være relativt begrænsede, da hovedparten af de offentlige myndigheder allerede i dag har indrettet deres systemer til anvendelse af elektronisk fakturering og betalingsforvaltning i øvrigt.

Det vurderes i en vis udstrækning at have positive administrative konsekvenser for de institutioner mv., der ikke allerede måtte have indrettet deres systemer til e-fakturering, da det vurderes, at myndighederne vil få bedre overblik og lettere ved samlet at håndtere fakturering, når det foregår elektronisk og efter samme standard.

Ovenstående økonomiske konsekvenser er forhandlet og afsluttet med KL og Danske Regioner.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget stiller ikke krav til erhvervslivet, som derfor kun vil opleve begrænsede økonomiske konsekvenser af lovforslaget. Det vurderes, at de administrative konsekvenser for erhvervslivet vil være under 4 mio. kr. årligt. Lovforslaget stiller kun krav til offentlige myndigheder om at kunne modtage og håndtere elektroniske fakturaer sendt i henhold til begge standarder. Erhvervslivet får mulighed for selv at vælge, om de ønsker at benytte den nuværende danske datastandard (OIOUBL) eller den nye europæiske datastandard (CEN EN/PEPPOL BIS), når der foretages elektronisk fakturering til blandt andet offentlige myndigheder. Det må forventes, at erhvervslivet vil bevæge sig i retning af den europæiske standard, da denne vil understøtte forretningsprocesser i EU, og samtidig understøtte blandt andet offentlige myndigheders krav til elektronisk samhandel i Danmark.

På det danske marked opererer flere serviceleverandører, som understøtter afsendelsen og modtagelsen af elektroniske samhandelsdokumenter. Flere af disse leverandører understøtter allerede nu både europæiske og internationale datastandarder. Kravet om anvendelse af en europæisk standard for elektronisk fakturering vurderes at ville skabe mere konkurrence blandt leverandører. Det forventes, at serviceleverandører, der i dag kun understøtter den danske datastandard (OIOUBL) vil migrere mod en europæisk standard (CEN EN/PEPPOL BIS), således at disse serviceleverandører i fremtiden kan understøtte krav om europæiske datastandarder fra blandt andet offentlige myndigheder i Danmark.

Der vurderes at være mindre efterlevelseseffekter ved lovforslaget, da de danske serviceleverandører i forvejen understøtter den danske datastandard (OIOUBL), men forventeligt gradvist vil omstille sig til den europæiske standard. Dette skyldes den øgede konkurrence på markedet, som lovforslaget vil medføre, og ikke lovmæssige krav pålagt serviceleverandører. Der åbnes med lovgivningen op for understøttelse af en ny datastandard på et dansk marked, som er meget modent på elektronisk samhandel, når der sammenlignes på EU-plan. Der vil med tiden kunne opnås besparelser, når elektronisk samhandel over europæiske grænser for alvor vinder frem.

Erhvervsministeriet vurderer, at principperne for agil erhvervsrettet vurdering ikke er relevante for

lovforslaget, da lovforslaget ikke påvirker virksomhedernes muligheder for at teste, udvikle og anvende nye digitale teknologier og forretningsmodeller. Lovforslaget udmøntes heller ikke i en erhvervsrettet digital løsning.

5. De administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, EU-Tidende 2014, L 133, side 1 (e-faktureringsdirektivet). Kravene i direktivet er udtryk for minimumsharmonisering. Lovforslaget implementerer direktivet ved at stille krav til offentlige myndigheder om modtagelse og behandling af elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering.

E-faktureringsdirektivet finder anvendelse fra den 18. april 2019 for statslige myndigheder og indkøbscentraler. For ikke-statslige ordregivere og ordregivende enheder kan medlemsstaterne udskyde anvendelsestidspunktet indtil 30 måneder efter offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende, hvilket er senest den 18. april 2020. Den europæiske standard (EN) blev offentliggjort i EU-Tidende 2017, nr. L 266, side 19, den 17. oktober 2017.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Udkast til lovforslag har i perioden fra den 25. juni 2018 til den 3. august 2018 været sendt i offentlig høring ved følgende myndigheder og organisationer mv.:

ATP, Advokatsamfundet, AE – Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Danske Regioner, Datatilsynet, Finanstilsynet, Foreningen Danske Revisorer, Dansk Revisorforening, Forsikring og Pension, SMVdanmark, Eksportrådet, Dansk Erhvervsfremme, Dansk Iværksætterforening, De Samvirkende Købmænd, Rådet for Bæredygtig Erhvervsudvikling, IBIZ-center, IT-Brancheforeningen, KMD, KL, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Landbrug & Fødevarer, Microsoft Danmark, Nationalbanken og Rigsrevisionen.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Det vurderes, at statslige myndigheder og statslige selvejende institutioner har udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 10,9 mio. kr. Der vurderes at være ekstraudgifter til løbende driftsomkostninger på ca. 11.000 kr. pr. år for de statslige og selvejende statsli-

		ge institutioner der ligger uden for Moderniseringsstyrelsens systemansvar. Det vurderes, at kommuner, selvejende kommunale institutioner og § 60-fællesskaber har udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 1,4 mio. kr. Der vurderes at være yderligere udgifter til løbende driftsomkostninger på ca. 500.000 kr. pr. år for kommuner, selvejende kommunale institutioner og § 60 fællesskaber. Det vurderes, at regionerne har udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 200.000 kr. Der vurderes at være ekstraudgifter til løbende driftsomkostninger på 9.000 kr. pr. år for regionerne.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	De administrative konsekvenser for det offentlige vil være relativt begrænsede, da hovedparten af de offentlige myndigheder allerede i dag har indrettet deres systemer til anvendelse af elektronisk fakturering og betalingsforvaltning i øvrigt.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Der vil med tiden kunne opnås store besparelser, når elektronisk samhandel over europæiske grænser for alvor vinder frem.	Det vurderes, at de administrative konsekvenser vil være under 4 mio. kr. årligt.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder forslag til bestemmelser, der implementerer e-faktureringsdirektivet.	

	e-faktureringsdirektivet, som blev vedtaget den 16. april 2014, træder i kraft den 27. november 2018 og finder anvendelse for statslige myndigheder og indkøbscentraler fra den 18. april 2019 og fra den 18. april 2020 for ikke-statslige myndigheder samt ordregivende enheder.	
Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Med den foreslåede § 1, stk. 1-4, fastsættes, i hvilke tilfælde ordregivende myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer.

I medfør af *stk. 1* finder loven anvendelse på kontrakter omfattet af afsnit II og III i udbudsloven.

Ved bestemmelsens *stk. 2* og *stk. 3* fastsættes det endvidere, at loven ligeledes finder anvendelse på al elektronisk fakturering ved indgåelse af kontrakter omfattet af bekendtgørelse om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester.

Af bestemmelsens *stk. 4, 1. led*, fremgår det, at pligten til at kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer ligeledes gælder ved indgåelse af kontrakter omfattet af bekendtgørelse om ordregiveres indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet.

Fælles for udbudsloven og bekendtgørelserne nævnt i § 1 er, at de alle opstiller en række objektive kriterier, der skal være opfyldt for, at en kontrakt eller et udbud er omfattet af den konkrete lov eller bekendtgørelse. Afklaringen af hvorvidt en konkret kontrakt eller udbud er omfattet af e-faktureringsdirektivet og dermed denne lov, beror således på en konkret vurdering af, om kriterierne i udbudsloven eller de nævnte bekendtgørelser finder anvendelse i forhold til kontrakten eller udbuddet. Alle kontrakter om køb og udbud, som er omfattet af udbudslovens afsnit II eller III, vil være omfattet af e-faktureringsdirektivet.

Med lovforslagets *stk. 4, 2. led*, afgrænses lovens anvendelsesområde således, at elektroniske fakturaer, der er udstedt som følge af opfyldelsen af kontrakter i henhold til forsvars- og sikkerhedsdirektivet, kan undtages, hvis udbuddet er erklæret hemmelig, eller hvis det skal ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger i henhold til gældende regler. Et udbud gennemføres under overholdelse af særlige sikkerhedsforanstaltninger, hvis der f.eks. gælder særlige sikkerhedsprocedurer fastsat af en efterretningstjeneste, som af hensyn til disses hemmeligholdelse ikke kan beskrives som vilkår i et udbudsmateriale. Der kan ligeledes henvises til reglerne i cirkulære nr. 10338 af 17. december 2014 om sikkerhedsbeskyttelse af informationer af fælles interesse for landene i NATO eller EU, andre klassificerede informationer samt informationer af sikkerhedsmæssig beskyttelsesinteresse i øvrigt.

Denne undtagelse skal ifølge direktivets 16. præambelbetragtning ses i lyset af TEUF artikel 346, stk. 1, litra a. Efter denne bestemmelse er medlemsstaterne ikke forpligtet til at meddele oplysninger, hvis udbredelse efter medlemsstatens opfattelse strider mod medlemsstatens væsentlige sikkerhedsinteresser. Dette kan bl.a. omfatte handel med eller produktion af våben eller krigsmateriel.

Til § 2

Den foreslåede § 2 indeholder definitioner af en række centrale begreber forbundet med elektronisk fakturering. Med en kodificering af definitionerne sikres det, at definitionerne i e-faktureringsdirektivets artikel 2, stk. 1-11, tydeliggøres i dansk ret.

Nr. 1 affattes således, at begrebet "elektronisk faktura" defineres i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 1, hvori denne defineres som en faktura, der er udstedt, sendt og modtaget i et struktureret elektronisk format, der gør det muligt at behandle den automatisk og elektronisk. Dokumenttypen kreditnota er omfattet af direktivets definition på elektronisk faktura. Inden for den europæiske standard (EN) bør kun maskinlæsbare fakturaer, som modtageren kan behandle automatisk og digitalt, betragtes som værende i overensstemmelse med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering. Billedfiler bør derfor ikke kunne betragtes som en elektronisk faktura i henhold til den foreslåede bestemmelse eller e-faktureringsdirektivet. Definitionerne på en europæisk standard (EN) fremgår nedenfor.

Nr. 2 affattes således, at begrebet "kerneelementer i en elektronisk faktura" defineres i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 2. Begrebet dækker over en række væsentlige oplysninger, som en elektronisk faktura skal indeholde for at sikre den tværnationale interoperabilitet, herunder de nødvendige oplysninger til at sikre overholdelsen af e-faktureringsdirektivet. Kravene til en elektronisk fakturas kerneelementer er fastsat i e-faktureringsdirektivets artikel 6, hvor kravene til de indeholdte oplysninger er oplistet. Disse indholdsmæssige krav implementeres ved dette lovforslags § 3.

Nr. 3 affattes i henhold til e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 6, således, at »ordregivere« defineres, jf. artikel 1, nr. 17, i forsvars- og sikkerhedsdirektivet, artikel 6, stk. 1, i koncessionsdirektivet, og artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud.

Statslige ordregivere er ordregivere, der er en del af den statslige forvaltning, mens ikke-statslige ordregivere er ordregivere, der ikke er omfattet af definitionen på statslige ordregivere. Dette omfatter regionale eller kommunale myndigheder, offentligretlige organer, sammenslutninger af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer som defineret i udbudslovens § 24, nr. 14, 27 og 28, Lovforslaget forpligter således alle disse ordregivere til at kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer.

Generelt vil disse ordregivere blive benævnt samlet, men i lovforslagets § 5 om ikrafttrædelse sondres der mellem statslige og ikke-statslige, da der er forskellige anvendelsesdatoer for henholdsvis statslige ordregivere samt indkøbscentraler og ikke-statslige ordregivere samt ordregivende enheder.

Ordregiverbegrebet omfatter ikke kun staten, regionerne og kommunerne, men også en stor gruppe almenyttige organer der på den ene eller den anden måde er kontrolleret af det offentlige. Begrebet omfatter således også offentligretlige organer, der er oprettet specielt med henblik på at imødekomme almenhedens behov, dog ikke behov af industriel eller kommerciel karakter. Et offentligretligt organ er en juridisk person, som finansieres for størstedelens vedkommende af staten, regionale eller kommunale myndigheder eller af andre offentligretlige organer, eller er underlagt ledelsesmæssig kontrol af disse myndigheder eller organer, eller har et administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan, hvor mere end halvdelen af medlemmerne udpeges af staten, regionale eller kommunale myndigheder eller andre offentligretlige organer.

Nr. 4 affattes i henhold til e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 8, således, at "indkøbscentraler" defineres som en ordregiver, der foretager centraliserede indkøbsaktiviteter på vegne af andre ordregivere.

En indkøbscentral er derfor en ordregiver, der på vedvarende basis fungerer som grossist for andre ordregivere eller indgår kontrakter eller rammeaftaler, der kan anvendes af andre ordregivere, jf. definitionen af centraliserede indkøbsaktiviteter. Centraliserede indkøbsaktiviteter findes i udbudslovens § 24, nr. 6, hvor de defineres som aktiviteter, der udføres på vedvarende basis og vedrører indkøb af varer eller tjenesteydelser til brug for andre ordregivere eller tildeling af offentlige kontrakter eller indgåelse af rammeaftaler om bygge- og anlægsarbejder, varer eller tjenesteydelser til brug for andre ordregivere. Som eksempel kan fremhæves Statens og Kommunernes Indkøbs Service A/S (SKI), som er en indkøbscentral.

Nr. 5 affattes i henhold til e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 9, således, at »ordregivende enheder«

defineres, jf. artikel 1, nr. 17, i forsvars- og sikkerhedsdirektivet, artikel 7, stk. 1 og 2, i koncessionsdirektivet og artikel 4, stk. 1 og stk. 2, i forsyningsvirksomhedsdirektivet.

Ordregivende enheder defineres som statslige, regionale og kommunale myndigheder, offentligretlige organer og sammenslutninger af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer. Ordregivende enheder omfatter ligeledes statslige og kommunale myndigheder, offentlige virksomheder og offentligretlige organer, når de optræder som forsyningsvirksomheder samt private forsyningsvirksomheder, som driver virksomhed på grundlag af særlige eller eksklusive rettigheder, der er indrømmet af en kompetent myndighed i en medlemsstat i henhold til en lov eller administrativ bestemmelse, og som dermed i væsentlig grad påvirker andre enheders muligheder for at udføre den pågældende aktivitet.

Dermed er også § 60-fællesskaber omfattet af begrebet. § 60-fællesskaber er kommunale fællesskaber eller andet samarbejde oprettet i henhold til § 60 i kommunestyrelsesloven. § 60-fællesskaber omfatter alle former for kommunale samarbejdsaftaler, der medfører en indskrænkning i de deltagende kommunalbestyrelses offentligretlige beføjelser. Det afgørende er, hvorvidt § 60-fællesskaberne udøver aktiviteter inden for anvendelsesområdet af forsyningsvirksomhedsdirektivet.

§ 60-fællesskaberne er offentligretlige organer og henregnes på lige fod med kommuner og statslige myndigheder m.v. til "den offentlige forvaltning". Dette betyder, at selskaberne er underlagt de generelle forvaltningsretlige regler, herunder forvaltningsloven og offentlighedsloven. Eksempler på denne form for selskaber kan være affalds- eller forsyningsvirksomheder, spildevand- og rensningsanlæg, trafikselskaber m.fl.

Selvejende institutioner mv., der opfylder et af nedenstående kriterier, vil være omfattet af begrebet ordregivende enheder:

- Hvis driftsbudgettet er optaget på bevillingslov
- Selvejende institutioner, som en kommune eller region har indgået driftsoverenskomst med og
- Institutioner, foreninger, fonde m.v., hvis udgifter eller regnskabsmæssige underskud dækkes ved stats-tilskud eller ved bidrag, afgift eller anden indtægt i henhold til lov, eller som modtager kapitaltilskud, tilskud, lån, garanti eller anden støtte fra staten, eller en institution m.v., som omfattet af ovenstående, såfremt kapitaltilskuddet m.v. har væsentlig betydning for modtageren, vil være omfattet af begrebet ordregivende enheder.

Der må foretages en konkret vurdering af, hvorvidt den ordregivende enhed kan betegnes som en ordregivende enhed, som er omfattet af lovforslaget.

Nr. 6 affattes i henhold til e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 11, således, at en "europæisk standard" defineres, jf. artikel 2, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012. Begrebet europæisk standard defineres som en teknisk specifikation (standard), der er vedtaget af et anerkendt europæisk standardiseringsorgan til gentagen eller konstant anvendelse, men hvis overholdelse ikke er obligatorisk.

En europæisk standard er således defineret ved at være vedtaget af en europæisk standardiseringsorganisation, som f.eks. CEN, CENELEC eller ETSI, der alle er en del af den Europæiske Komite for Standardisering.

Til § 3

Den foreslåede § 3 oplister en række kerneelementer, der skal fremgå af en elektronisk faktura. Oplistningen er i overensstemmelse med den oplistning, der findes i e-faktureringsdirektivets artikel 6, men de nærmere oplysninger er fastsat i den europæiske standard (EN). Oplistningen er ikke udtryk for en udtømmende liste men minimumskrav til, hvad en elektronisk faktura i hvert fald skal indeholde. Erhvervsministeren bemyndiges i lovforslagets § 4, stk. 2, til at fastsætte nærmere regler for anvendelsen af den

europæiske standard (EN) ved elektronisk fakturering, herunder nærmere beskrivelser af kerneelementer i den europæiske standard (EN) med henblik på ensretning af fortolkning og anvendelse.

Til § 4

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at ordregivende myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler forpligtes til at kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer, som er udstedt til opfyldelse af kontrakter omfattet af lovforslagets § 1. Med bestemmelsen fastsættes det ligeledes, at ordregivende myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering. Med den foreslåede § 4 implementeres e-faktureringsdirektivets artikel 7.

E-faktureringsdirektivets artikel 7 indeholder krav om, at medlemsstaterne skal sikre, at ordregivende myndigheder, indkøbscentraler og ordregivende enheder modtager og behandler elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering. Det følger af e-faktureringsdirektivet, at standarden bør fastsætte og beskrive de kerneelementer, som en elektronisk faktura altid skal indeholde, og dermed gøre det lettere at sende og modtage elektroniske fakturaer mellem systemer, som er baseret på forskellige tekniske standarder.

Kommissionen har anmodet den relevante europæiske standardiseringsorganisation om at udarbejde en europæisk standard (EN) for elektronisk fakturering. Den europæiske standard (EN) blev offentliggjort i EU-Tidende 2017, nr. L 266, side 19, den 17. oktober 2017.

Erhvervsministeren bemyndiges i *stk. 2*, til at kunne fastsætte nærmere regler for anvendelsen af den europæiske standard (EN) ved e-fakturering, herunder nærmere anvendelse af kerneelementer i den europæiske standard (EN), jf. lovforslagets § 3. Derudover vil erhvervsministeren også kunne fastsætte nærmere regler om de tilhørende syntakser, som fastlægger den europæiske standard (EN), fx ved at stille krav til indholdet af fakturaen. Dette er i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivet, der giver mulighed for, at der udover den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering kan anvendes nationale standarder sideløbende med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering, hvis disse ikke er i strid med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering. Det følger af præambelbetragtning nr. 5, at den europæiske standard (EN) hverken bør erstatte eksisterende nationale standarder eller begrænse anvendelsen heraf, og at det bør være muligt fortsat at anvende nationale standarder sideløbende med den europæiske standard, så længe disse ikke er i strid med den europæiske standard (EN).

Regler for nationale standarder mv. fastsættes som hidtil i medfør af lov om offentlige betalingers § 7, stk. 1.

Til § 5

Det foreslås, at loven træder i kraft den 27. november 2018. Bestemmelsen er overensstemmende med e-faktureringsdirektivets artikel 11 om gennemførelse af direktivet i national ret. Det fremgår af e-faktureringsdirektivets artikel 11, stk. 1, at medlemsstaterne senest den 27. november 2018 skal vedtage national lovgivning med henblik på at efterkomme direktivet.

Med bestemmelsens *stk. 2* foreslås det, at loven finder anvendelse for statslige ordregivere og indkøbscentraler 18 måneder fra Kommissionens offentliggørelse af den europæiske standard for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende, hvilket er den 18. april 2019. Dette er muligt, da e-faktureringsdirektivets artikel 11 stk. 2, giver mulighed for at fravige artikel 11, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne kan udskyde anvendelsesdatoen i forhold til statslige ordregivere og indkøbscentraler indtil 18 måneder efter offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende.

Lovforslagets anvendelsesdato i forhold til indkøbscentraler er ligeledes fastsat på baggrund af e-faktu-

reringsdirektivets præambelbetragtning nr. 38, hvoraf det fremgår, at muligheden for at udskyde anvendelsesdatoen indtil 30 måneder for kommuner og regioner og ordregivende enheder ikke bør gælde for indkøbscentraler.

Det foreslås yderligere med bestemmelsens stk. 2, at loven finder anvendelse for ikke-statslige ordregivere, herunder kommuner og regioner, samt ordregivende enheder 30 måneder fra Kommissionens offentliggørelse af den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende, hvilket er den 18. april 2020. Ikke-statslige ordregivere, der benytter SKI's aftaler, og selvejende institutioner er decentrale myndigheder, hvorfor de foreslås omfattet af anvendelsesdatoen 18. april 2020. Ligesom ved ovenstående fremgår denne fleksibilitet af e-faktureringsdirektivets artikel 11, stk. 2, der giver mulighed for at fravige artikel 11, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne kan udskyde anvendelsesdatoen for ikke-statslige ordregivere indtil 30 måneder efter offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende.

Ovenstående bestemmelser har til hensigt at give de påvirkede enheder mulighed for at udføre og forberede det nødvendige arbejde, således disse kan leve op til den europæiske standard (EN).

Den europæiske standard (EN) blev offentliggjort i EU-Tidende 2017, nr. L 266, side 19, den 17. oktober 2017.

Til § 6

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighedsområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Loven finder anvendelse på dele af udbudsloven, som ikke gælder for Færøerne og Grønland.

- ²⁾ Kommissionens forordninger nr. 2015/2364/EU, 2015/2365/EU og 2015/2366/EU af 18. december 2017 indeholder tærskelværdierne for udbudsloven, forsyningsvirksomhedsdirektivet og koncessionsdirektivet ændret med virkning fra den 1. januar 2018.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud (EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der findes en række globale, nationale, regionale og proprietære standarder for elektronisk fakturering, som i øjeblikket anvendes i medlemsstaterne. Ingen af disse standarder har forrang, og de fleste af dem er ikke interoperable indbyrdes.

(2) Da der mangler en fælles standard, beslutter medlemsstaterne at udvikle deres egne tekniske løsninger baseret på de enkelte nationale standarder, når de fremmer anvendelsen af eller gør det obligatorisk at anvende elektroniske fakturaer i forbindelse med offentlige udbud. Det betyder, at antallet af forskellige standarder, der eksisterer sideløbende i medlemsstaterne, er stigende og forventes fortsat at stige i fremtiden.

(3) De mange forskellige ikkeinteroperable standarder medfører en overdreven kompleksitet, retlig usikkerhed og yderligere driftsomkostninger for de økonomiske aktører, der anvender elektroniske fakturaer på tværs af medlemsstaterne. Økonomiske aktører, der ønsker at gennemføre tværnationale udbudsaktiviteter, er ofte nødt til at overholde en ny elektronisk faktureringsstandard, hver gang de får adgang til et nyt marked. Idet de afskrækker økonomiske aktører fra at udøve tværnationale udbudsaktiviteter, udgør de forskellige retlige og tekniske krav i forbindelse med elektroniske fakturaer hindringer for markedsgangen ved tværnationale offentlige udbud og virker som handelshindringer. Dermed indskrænkes de grundlæggende friheder, hvilket har en direkte virkning på, hvordan det indre marked fungerer.

(4) Disse hindringer for handel inden for Unionen vil sandsynligvis blive større i fremtiden, når der udvikles flere nationale og proprietære standarder, der ikke er interoperable, og når anvendelsen af elektroniske fakturaer inden for offentlige udbud bliver mere almindelig eller gøres obligatorisk i medlemsstaterne.

(5) De tværnationale handelshindringer, der skyldes flere parallelle retlige krav og tekniske standarder i forbindelse med elektronisk fakturering og manglen på interoperabilitet, bør fjernes eller reduceres. For at nå dette mål bør der udvikles en fælles europæisk standard for den semantiske datamodel til kerneelementerne i en elektronisk faktura (»den europæiske standard for elektronisk fakturering«). Standarden bør fastsætte og beskrive de kerneelementer, som en elektronisk faktura altid skal indeholde, og dermed gøre det lettere at sende og modtage elektroniske fakturaer mellem systemer, som er baseret på forskellige tekniske standarder. Forudsat at de ikke er i strid med denne europæiske standard, bør standarden hverken erstatte eksisterende nationale standarder eller begrænse anvendelsen heraf, og det bør være muligt fortsat at anvende dem sideløbende med den europæiske standard.

(6) Ved at sikre en semantisk interoperabilitet og forbedre retssikkerheden vil dette direktiv fremme indførelsen af elektronisk fakturering inden for offentlige udbud og derved gøre det muligt for medlemsstaterne, de ordregivende myndigheder, de ordregivende enheder og de økonomiske aktører at skabe betydelige fordele i form af besparelser, miljømæssig indvirkning og en reduktion af den administrative byrde.

(7) Fordelene ved elektronisk fakturering maksimeres, når genereringen, afsendelsen, transmissionen, modtagelsen og behandlingen af en faktura kan automatiseres fuldstændigt. Derfor bør kun maskinlæsbare fakturaer, som modtageren kan behandle automatisk og digitalt, betragtes som værende i overensstemmelse med den europæiske standard for elektronisk fakturering. En ren billedfil bør ikke kunne betragtes som en elektronisk faktura i henhold til dette direktiv.

(8) Målet med interoperabilitet er at sikre, at oplysninger kan forelægges og behandles på en ensartet måde i de forskellige forretningssystemer, uanset deres teknologi, applikation eller platform. Fuld interoperabilitet omfatter interoperabilitet på tre forskellige planer: med hensyn til fakturaens indhold (semantik), det anvendte format eller sprog (syntaks) og transmissionsmetoden. Semantisk interoperabilitet indebærer, at den elektroniske faktura indeholder en vis mængde nødvendige oplysninger, og at den nøjagtige betydning af de udvekslede oplysninger bevares og forstås på utvetydig vis uafhængigt af den fysiske præsenterings- eller transmissionsform. Syntaktisk interoperabilitet betyder, at dataelementerne i en elektronisk faktura præsenteres i et format, der kan udveksles direkte mellem afsender og modtager og behandles automatisk. Syntaktisk interoperabilitet kan sikres på to måder, nemlig ved anvendelse af en fælles syntaks eller ved hjælp af mapping mellem forskellige syntakser.

(9) Der anvendes en lang række syntakser. Syntaktisk interoperabilitet sikres i stadig større omfang ved hjælp af mapping. Denne metode er effektiv, såfremt fakturaen indeholder alle de nødvendige dataelementer på det semantiske plan, og hvis disse er utvetydige. Da dette ofte ikke er tilfældet, er der behov for en indsats for at sikre interoperabiliteten på det semantiske plan. For yderligere at forenkle anvendelsen af elektronisk fakturering og for at reducere omkostningerne bør et af målene på lang sigt være at begrænse antallet af anvendte syntakser, fortrinsvis ved at fokusere på de mest udbredte.

(10) Standardiseringen af elektronisk fakturering supplerer også bestræbelserne på at fremme anvendelsen af e-udbud, som afspejlet i de relevante bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU⁴⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU⁵⁾.

(11) Det Europæiske Råd anførte i sine konklusioner den 28. og 29. juni 2012 og den 24. oktober 2013, at der bør gives prioritet til foranstaltninger, der sigter mod en yderligere udvikling af tværnational onlinehandel og modernisering af de offentlige forvaltninger, herunder en lettelse af overgangen til elektronisk fakturering og en hurtig gennemførelse heraf.

(12) I sin beslutning af 20. april 2012 henviste Europa-Parlamentet til den markedsfragmentation, der skyldes nationale bestemmelser om elektronisk fakturering, understregede de væsentlige fordele, som elektronisk fakturering medfører, og fremhævede betydningen af retssikkerhed, et klart teknisk miljø og åbne og interoperable løsninger for elektronisk fakturering, der bygger på fælles retlige krav, forretningsprocesser og tekniske standarder. Af disse grunde opfordrede Europa-Parlamentet til at gøre elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud obligatorisk senest i 2016.

(13) Det Europæiske Multistakeholderforum for Elektronisk Fakturering (e-fakturering), der blev oprettet ved Kommissionens afgørelse af 2. november 2010⁶⁾, vedtog med enstemmighed en anbefaling om anvendelsen af en semantisk datamodel til støtte for interoperabilitet i forbindelse med elektronisk fakturering i oktober 2013.

(14) Dette direktiv bør gælde for elektroniske fakturaer, der er modtaget af ordregivende myndigheder og ordregivende enheder, og som er udstedt som følge af en gennemførelse af kontrakter, der er underlagt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/81/EF⁷⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/

EU⁸⁾, direktiv 2014/24/EU eller direktiv 2014/25/EU. Det er kun elektroniske fakturaer udstedt af den økonomiske aktør, der har fået tildelt den offentlige kontrakt eller koncessionskontrakten (hovedentreprenøren), der bør være omfattet af dette direktiv. Når medlemsstater i henhold til artikel 71 i direktiv 2014/24/EU og artikel 88 i direktiv 2014/25/EU træffer bestemmelse om direkte betaling til underentreprenører, bør de ordninger, der skal fastsættes i udbudsdokumenterne, imidlertid indeholde bestemmelser om, hvorvidt der anvendes elektronisk fakturering i forbindelse med betalinger til underleverandører. Det bør præciseres, at når en kontrakt tildeles en sammenslutning af økonomiske aktører, gælder dette direktiv for elektroniske fakturaer, der både udstedes af sammenslutningen, og af de enkelte økonomiske aktører.

(15) Dette direktiv bør også finde anvendelse, når koncessionskontrakter, der involverer betalinger, kræver, at den økonomiske aktør, som har fået tildelt kontrakten, udsteder fakturaer. Udtrykket »koncessioner« er defineret i artikel 5, nr. 1), i direktiv 2014/23/EU. Genstanden for koncessionskontrakter er udbud af bygge- og anlægsarbejder eller tjenesteydelser gennem en koncession, som består i retten til at udnytte bygge- og anlægsarbejdet eller tjenesteydelserne eller i denne ret sammen med betaling af en pris.

(16) Dette direktiv er underlagt artikel 346 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Dette direktiv finder ikke anvendelse på elektroniske fakturaer, der er udstedt som følge af opfyldelsen af kontrakter (som er erklæret hemmelige eller ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger), og som er udelukket fra anvendelsesområdet for direktiv 2014/23/EU, direktiv 2014/24/EU og direktiv 2014/25/EU i medfør af henholdsvis artikel 10, stk. 6, artikel 15, stk. 3, og artikel 24, stk. 3, *deri*. På samme betingelser bør der fastsættes en særlig udelukkelse i dette direktiv for elektroniske fakturaer, der er udstedt som følge af opfyldelsen af sådanne kontrakter (som er erklæret hemmelige eller ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger), og som henhører under anvendelsesområdet for direktiv 2009/81/EF.

(17) Definitionerne i dette direktiv bør være i overensstemmelse med anden EU-lovgivning om offentlige udbud.

(18) Kommissionen bør anvende de relevante bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012⁹⁾ for at anmode den relevante europæiske standardiseringsorganisation om at udarbejde en europæisk standard for elektronisk fakturering. I henhold til de relevante bestemmelser i forordning (EU) nr. 1025/2012 falder Kommissionens afgørelse om en sådan anmodning ind under undersøgelsesproceduren i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011¹⁰⁾.

(19) Den europæiske standard for elektronisk fakturering bør bygge på eksisterende tekniske specifikationer, der er udviklet inden for rammerne af europæiske standardiseringsorganisationer, som f.eks. CEN (CWA 16356-MUG og CWA 16562-CEN BII), og bør tage hensyn til andre relevante tekniske specifikationer, der er udviklet inden for rammerne af internationale standardiseringsorganisationer, som f.eks. UN/CEFACT (CII v. 2.0) og ISO (finansiel faktura baseret på ISO 20022 om metoder). I forbindelse med gennemførelse af anmodningen om standardisering bør den relevante europæiske standardiseringsorganisation også tage hensyn til storskalapilotprojekterne, der gennemføres inden for rammerne af det politiske program til støtte for rammeprogrammet for konkurrenceevne og innovation samt andre relevante organer og organisationers tekniske specifikationer vedrørende elektronisk fakturering, hvis anvendelse er udbredt generelt inden for erhvervslivet. Den europæiske standard for elektronisk fakturering bør også være kompatibel med de eksisterende standarder for betaling for at kunne gøre det muligt at foretage automatisk behandling af betalinger.

(20) Kommissionen bør i sin anmodning til den relevante europæiske standardiseringsorganisation kræve, at den europæiske standard for elektronisk fakturering skal være teknologineutral for at undgå konkurrenceforvridninger, at den skal være i overensstemmelse med relevante internationale standarder for elektronisk fakturering, så det undgås, at den udgør en teknisk hindring for adgangen til markedet for leverandører fra tredjelande og for at gøre det lettere for europæiske leverandører at sende elektroniske fakturaer til købere i tredjelande, og at den skal overholde Rådets direktiv 2006/112/EF¹¹⁾ Eftersom elektroniske fakturaer kan indeholde personoplysninger, bør Kommissionen også kræve, at den europæ-

iske standard for elektronisk fakturering tager hensyn til beskyttelsen af personoplysninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF¹²⁾ og principperne om indbygget databeskyttelse, proportionalitet og dataminimering. Ud over disse mindstekrav bør Kommissionen i sin anmodning til den relevante europæiske standardiseringsorganisation fastlægge yderligere krav til indholdet af den europæiske standard for elektronisk fakturering og en frist for dens vedtagelse.

(21) For at sikre, at små og mellemstore virksomheder også kan få gavn af elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, bør den europæiske standard for elektronisk fakturering give mulighed for at oprette brugervenlige systemer til elektronisk fakturering, dvs. systemer, som er letforståelige og letanvendelige. I denne sammenhæng bør der også tages hensyn til det faktum, at især små og mellemstore virksomheder samt mindre ordregivende myndigheder og ordregivende enheder råder over begrænsede menneskelige og finansielle ressourcer.

(22) Den europæiske standard for elektronisk fakturering bør også kunne anvendes til handelstransaktioner mellem virksomheder. For at give private økonomiske aktører mulighed for at anvende den nye standard i deres indbyrdes forretningsrelationer bør Kommissionen derfor sikre, at standarden ikke udvikles på en måde, der udelukkende gør den egnet til anvendelse i forbindelse med offentlige udbud.

(23) Fakturaer, der er udstedt af forskellige erhvervssektorer, kan betyde, at der skal medtages oplysninger, der er specifikke for disse sektorer. Et begrænset antal fælles standardelementer bør dog forefindes i alle fakturaer. Tilstedeværelsen af disse elementer er påkrævet til kontrol af, om fakturaen på en korrekt måde afspejler de underliggende handelstransaktioner, og for at sikre, at fakturaen er retsgyldig. En liste over sådanne elementer, som kræves til momsformål, findes i direktiv 2006/112/EF. Den europæiske standard for elektronisk fakturering bør være kompatibel med dette sæt elementer.

(24) Den europæiske standard for elektronisk fakturering bør definere semantiske dataelementer, der især henviser til supplerende data om sælger og køber, procesidentifikatorer, fakturakendetegn og -specifikationer, leveringsoplysninger samt betalingsoplysninger og -vilkår. Kerneelementerne i en elektronisk faktura bør medtages i hver enkelt elektronisk faktura. Dette bør sikre en klar og ensartet anvendelse af elektronisk fakturering.

(25) Afsenderen af en elektronisk faktura bør fortsat have mulighed for at garantere ægtheden af fakturaens oprindelse og integriteten af dens indhold ved hjælp af flere forskellige metoder, herunder ved hjælp af en elektronisk signatur, men når det drejer sig om at sikre overholdelse af direktiv 2006/112/EF bør den europæiske standard for elektronisk fakturering ikke som et af elementerne indeholde et krav om elektronisk signatur.

(26) For at undgå uforholdsmæssigt store omkostninger og byrder for de ordregivende myndigheder og ordregivende enheder bør den relevante europæiske standardiseringsorganisation anmodes om at udarbejde en liste med et begrænset antal syntakser, som er i overensstemmelse med den europæiske standard for elektronisk fakturering. Denne liste bør ikke udgøre en del af den europæiske standard for elektronisk fakturering. De opstillede syntakser skal allerede anvendes i vid udstrækning og med godt resultat af de økonomiske aktører og de ordregivende myndigheder. For at gøre det lettere og hurtigere for medlemsstaterne at gennemføre syntakserne bør den relevante europæiske standardiseringsorganisation anmodes om at opgive passende syntaktiske bindinger fra den europæiske standard for elektronisk fakturering for alle de syntakser, der er opstillet i listen. Syntaktiske bindinger er retningslinjer for, hvordan standarden kan repræsenteres i de forskellige syntakser. Denne standardiseringspublikation bør supplere den europæiske standard for elektronisk fakturering og de opstillede syntakser.

(27) For at lette anvendelsen af den europæiske standard for elektronisk fakturering bør den europæiske standardiseringsorganisation også anmodes om at udarbejde retningslinjer vedrørende transmissionsinteroperabilitet. Disse retningslinjer bør ikke udgøre en del af den europæiske standard for elektronisk fakturering eller være bindende for ordregivende myndigheder og ordregivende enheder.

(28) Forud for indførelsen i medlemsstaterne af den europæiske standard for elektronisk fakturering bør den praktiske anvendelse af standarden testes i tilstrækkelig grad. Denne vurdering bør ske i løbet af processen for udarbejdelse af standarden. Vurderingen bør inddrage slutbrugerne og især omhandle aspekter vedrørende praktisk anvendelighed og brugervenlighed samt godtgøre, at standarden kan gennemføres på en omkostningseffektiv og forholdsmæssigt afpasset måde.

(29) Hvis den europæiske standard for elektronisk fakturering og den liste over syntakser, der er i overensstemmelse med standarden, og som er udarbejdet af den relevante europæiske standardiseringsorganisation, opfylder kravene i Kommissionens anmodning til den europæiske standardiseringsorganisation, og hvis standarden er blevet testet, offentliggøres henvisningerne til den europæiske standard for elektronisk fakturering og listen over syntakser i *Den Europæiske Unions Tidende*.

(30) Bestemmelserne om udvikling af standarden og de andre standardiseringspublikationer, der er fastsat i dette direktiv, er i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i forordning (EU) nr. 1025/2012. For at tage hensyn til dette direktivs særlige karakter er det imidlertid hensigtsmæssigt at fastsætte, at afgørelser om at offentliggøre eller ikke at offentliggøre henvisningerne til standarden og listen over syntakser eller om at offentliggøre dem med begrænsninger vedtages efter undersøgelsesproceduren. Dette bør dog ikke berøre anvendelsen af de relevante bestemmelser i forordning (EU) nr. 1025/2012 vedrørende formelle indsigelser mod harmoniserede standarder.

(31) De europæiske standardiseringsorganisationer foretager regelmæssig gennemgang og opdatering af standarderne for at tage hensyn til den teknologiske udvikling. I lyset af den hurtige udvikling i ikt-sektoren bør Kommissionen også have mulighed for at anmode om, at den relevante europæiske standardiseringsorganisation reviderer og opdaterer den europæiske standard for elektronisk fakturering for at tage hensyn til denne udvikling og sikre fortsat interoperabilitet.

(32) For at reagere på den teknologiske udvikling eller markedskrav bør Kommissionen have mulighed for at vedtage en gennemførelsesretsakt med hensyn til revision og opdatering af listen over syntakser. I tilfælde af mere komplekse tilpasninger bør Kommissionen også have mulighed for at anmode om, at den relevante europæiske standardiseringsorganisation reviderer og opdaterer listen over syntakser.

(33) Hvis Kommissionen anser det for nødvendigt for at sikre fuldstændig og fortsat interoperabilitet, for at tage hensyn til den teknologiske udvikling eller for at begrænse antallet af syntakser, der skal anvendes, bør den kunne gennemgå en liste over syntakser, der allerede er vedtaget. I forbindelse hermed bør Kommissionen tage hensyn til listen over syntakser, der er fastlagt, gennemgået og opdateret af den relevante europæiske standardiseringsorganisation.

(34) Ved udløbet af gennemførelsesfristerne i dette direktiv bør de ordregivende myndigheder og ordregivende enheder være forpligtet til at modtage og behandle elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard for elektronisk fakturering og med enhver af de syntakser på den liste, som Kommissionen har offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*. Ordregivende myndigheder og ordregivende enheder bør derfor ikke afvise elektroniske fakturaer, der opfylder ovennævnte betingelser, udelukkende på grund af manglende overholdelse af andre krav (for eksempel nationale eller sektorspecifikke krav, eller supplerende tekniske krav af anden art), end dem, der specifikt er omhandlet i dette direktiv. Andre nødvendige afvisningsgrunde, som vedrørende f.eks. kontraktlige betingelser, bør dog ikke berøres af denne forpligtelse. Forud for betaling af fakturaen bør de ordregivende myndigheder og ordregivende enheder under alle omstændigheder frit kunne kontrollere, om indholdet af den elektroniske faktura afspejler den underliggende handelstransaktion korrekt (f.eks. om fakturabeløbet er korrekt, og om fakturaen er blevet udstedt til den rette modtager. Forpligtelsen til ikke at afvise elektroniske fakturaer i henhold til dette direktiv berører ikke Europa-Parlamentets og Rådet direktiv 2011/7/EU¹³).

(35) Dette direktiv bør kun forpligte modtagerne af en faktura, dvs. de ordregivende myndigheder, indkøbscentralerne og de ordregivende enheder til at acceptere og behandle elektroniske fakturaer. Dette direktiv bør ikke berøre afsenderens ret til at vælge, om han vil sende sin faktura via den europæiske

standard for elektronisk fakturering, nationale eller andre tekniske standarder eller i papirformat. Dette direktiv bør dog ikke forhindre medlemsstaterne i at kræve, at der kun sendes elektroniske fakturaer i forbindelse med offentlige udbud. Vælger afsenderen at sende sin faktura via den europæiske standard for elektronisk fakturering, bør modtagerens forpligtelse til at modtage og behandle den kun gælde, hvis fakturaen er udarbejdet i en af de syntakser, der er medtaget på listen over syntakser offentliggjort af Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende*. Dette bør ikke berøre afsenderens mulighed for at benytte sig af en tredjemands tjenester for at omsætte sin egen syntaks til en af syntakserne på listen.

(36) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001¹⁴⁾ og afgav udtalelse den 11. november 2013¹⁵⁾. I sin udtalelse offentliggjorde han anbefalinger til sikring af et passende databeskyttelsesniveau i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv. Der bør tages hensyn til disse anbefalinger ved udarbejdelsen af den europæiske standard for elektronisk fakturering og i forbindelse med de ordregivende myndigheders og de ordregivende enheders behandling af personoplysninger. Det skal især gøres klart, at den eksisterende databeskyttelseslovgivning også finder anvendelse på elektronisk fakturering, og at offentliggørelsen af personoplysninger af hensyn til gennemsigtigheden og af regnskabsmæssige grunde skal tilgodese beskyttelsen af privatlivets fred.

(37) Da direktiv 2006/112/EF indeholder bestemmelser om fakturering, herunder elektronisk fakturering, bør dets forbindelse med dette direktiv præciseres. Nærværende direktiv har et andet formål og et anvendelsesområde, der er forskelligt fra det i direktiv 2006/112/EF, og derfor berører det ikke de bestemmelser om anvendelsen af elektroniske fakturaer til momsformål, som er indeholdt deri. Navnlig vedrører artikel 232 i direktiv 2006/112/EF forholdet mellem handelspartnerne og har til formål at sikre, at modtageren ikke kan påtvinges afsenderens anvendelse af elektroniske fakturaer. Dette bør imidlertid ikke berøre medlemsstaternes ret til at pålægge de ordregivende myndigheder og ordregivende enheder en forpligtelse til at modtage elektroniske fakturaer under visse omstændigheder.

(38) For at give de ordregivende myndigheder og ordregivende enheder mulighed for korrekt at udforme og træffe de tekniske foranstaltninger efter indførelsen af den europæiske standard for elektronisk fakturering og godkendelsen af listen over syntakser, som er nødvendige for at overholde dette direktiv, og i lyset af nødvendigheden af en hurtig gennemførelse af elektronisk fakturering, bør en gennemførelsesfrist på 18 måneder fra offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard for elektronisk fakturering og listen over syntakser i *Den Europæiske Unions Tidende* anses for berettiget. Uanset denne generelle gennemførelsesfrist og med henblik på at lette udbredelsen af elektronisk fakturering for visse ordregivende myndigheder såsom lokale og regionale ordregivende myndigheder og offentlige virksomheder, bør medlemsstaterne have lov til at udskyde anvendelsen af dette direktiv for ikkestatslige ordregivende myndigheder og ordregivende enheder i indtil 30 måneder fra offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard for elektronisk fakturering og listen over syntakser i *Den Europæiske Unions Tidende*. Denne mulighed for at udskyde anvendelsen af kravene i dette direktiv bør ikke gælde for indkøbscentraler.

(39) For at gøre det lettere for ordregivende myndigheder og ordregivende enheder at gennemføre kravene i dette direktiv bør Kommissionen sikre, at medlemsstaterne holdes fuldt og løbende underrettet om, hvordan arbejdet skrider frem med udviklingen af standarden og de andre standardiseringspublikationer, som de relevante europæiske standardiseringsorganisationer skal forestå. Det bør give medlemsstaterne mulighed for at udføre det nødvendige forberedende arbejde med henblik på at afslutte gennemførelsen inden for de vedtagne frister.

(40) Da de ordregivende myndigheder og ordregivende enheder vil kunne godkende elektroniske fakturaer, som opfylder andre standarder end den europæiske standard for elektronisk fakturering, og fakturaer i papirform, medmindre der findes andre bestemmelser i national lovgivning, indføres der ikke ved dette direktiv yderligere omkostninger eller byrder over for virksomheder, herunder mikrovirksomheder, små

og mellemstore virksomheder i henhold til Kommissionens henstilling 2003/361/EF¹⁶). Kommissionen og medlemsstaterne bør endvidere gøre deres yderste for at mindske omkostningen ved den europæiske standard for elektronisk fakturering for brugerne heraf, navnlig mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder, således at udbredelsen af den lettes i hele Den Europæiske Union.

(41) Medlemsstaterne bør i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv tage hensyn til de små og mellemstore virksomheders, mindre ordregivende myndigheders og ordregivende enheders behov og yde den nødvendige støtte til alle ordregivende myndigheder, ordregivende enheder og leverandører, således at den nye europæiske standard for elektronisk fakturering kan tages i anvendelse. Der bør desuden tilbydes uddannelsesforanstaltninger, navnlig for små og mellemstore virksomheder.

(42) For at lette de tekniske og proceduremæssige tilpasninger, der skal foretages af alle parter involveret i offentlige udbud for at sikre en vellykket gennemførelse af dette direktiv, bør medlemsstaterne om muligt stille støtte fra strukturfondene til rådighed for alle støtteberettigede ordregivende myndigheder, ordregivende enheder og små og mellemstore virksomheder.

(43) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv og for udarbejdelsen, begrænsningen og gennemgangen af listen over syntakser tillægges Kommissionen gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 182/2011. Undersøgelles-proceduren bør anvendes til vedtagelsen af gennemførelsesretsakterne vedrørende listen over syntakser, eftersom de tjener til at lette anvendelsen af den europæiske standard for elektronisk fakturering og sikre interoperabilitet og hurtig reaktion på den teknologiske udvikling. Undersøgellesproceduren bør også anvendes til vedtagelsen af gennemførelsesretsakter for så vidt angår indsigelser mod den europæiske standard for elektronisk fakturering, da sådanne retsakter kan have konsekvenser for forpligtelsen til at modtage og behandle elektroniske fakturaer.

(44) Målene for dette direktiv, nemlig at fjerne markeds- og handelshindringer, der er en følge af de forskellige nationale bestemmelser og standarder, og sikre interoperabiliteten kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde

Dette direktiv finder anvendelse på elektroniske fakturaer, der er udstedt som følge af opfyldelse af kontrakter, som direktiv 2009/81/EF, direktiv 2014/23/EU, direktiv 2014/24/EU eller direktiv 2014/25/EU finder anvendelse på.

Dette direktiv finder ikke anvendelse på elektroniske fakturaer udstedt som følge af opfyldelse af kontrakter, der henhører under direktiv 2009/81/EF, hvis udbuddet og opfyldelsen af kontrakten er erklæret hemmelig eller skal ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger i overensstemmelse med gældende love eller administrative bestemmelser i en medlemsstat, og forudsat at medlemsstaten har fastslået, at de berørte væsentlige interesser ikke kan sikres ved mindre indgribende foranstaltninger.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »**elektronisk faktura**«: en faktura, der er udstedt, sendt og modtaget i et struktureret elektronisk format, der gør det muligt at behandle den automatisk og elektronisk
- 2) »**kerneelementer i en elektronisk faktura**«: et sæt væsentlige oplysninger, som en elektronisk faktura skal indeholde for at sikre den tværnationale interoperabilitet, herunder de nødvendige oplysninger til at sikre overholdelsen af lovgivningen
- 3) »**semantisk datamodel**«: et struktureret og logisk indbyrdes forbundet sæt termer og deres betydning, der specificerer kerneelementerne i en elektronisk faktura
- 4) »**syntaks**«: et maskinlæsbart sprog eller dialekt, der anvendes til at repræsentere dataelementerne i en elektronisk faktura
- 5) »**syntaktiske bindinger**«: retningslinjer for hvordan en semantisk datamodel til en elektronisk faktura kan repræsenteres i de forskellige syntakser
- 6) »**ordregivende myndigheder**«: ordregivende myndigheder, jf. artikel 1, nr. 17), i direktiv 2009/81/EF, artikel 6, stk. 1, i direktiv 2014/23/EU og artikel 2, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2014/24/EU
- 7) »**ikkestatslige ordregivende myndigheder**«: ikkestatslige ordregivende myndigheder, jf. artikel 2, stk. 1, nr. 3, i direktiv 2014/24/EU
- 8) »**indkøbscentraler**«: indkøbscentraler, jf. artikel 2, stk. 1, nr. 16, i direktiv 2014/24/EU
- 9) »**ordregivende enheder**«: ordregivende enheder, jf. artikel 1, nr. 17), i direktiv 2009/81/EF, artikel 7, stk. 1 og 2, i direktiv 2014/23/EU og artikel 4, stk. 1, i direktiv 2014/25/EU
- 10) »**international standard**«: en international standard, jf. artikel 2, nr. 1), litra a), i forordning (EU) nr. 1025/2012
- 11) »**europæisk standard**«: europæisk standard, jf. artikel 2, stk. 1, litra b) i forordning (EU) nr. 1025/2012.

Artikel 3

Udarbejdelse af en europæisk standard

1. Kommissionen anmoder den relevante europæiske standardiseringsorganisation om at udarbejde en europæisk standard for den semantiske datamodel til kerneelementerne i en elektronisk faktura (»den europæiske standard for elektronisk fakturering«).

Kommissionen kræver, at den europæiske standard for elektronisk fakturering mindst opfylder følgende betingelser:

- den er teknologisk neutral
- den er kompatibel med relevante internationale standarder for elektronisk fakturering
- den tager hensyn til behovet for beskyttelse af personoplysninger i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og til overholdelse af principperne om indbygget databeskyttelse, proportionalitet, dataminimering og formålsbegrænsning
- den er i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i direktiv 2006/112/EF
- den gør det muligt at indføre praktiske, brugervenlige, fleksible og omkostningseffektive systemer til elektronisk fakturering
- den tager hensyn til de små og mellemstore virksomheders, ikkestatslige ordregivende myndigheders og ordregivende enheders særlige behov
- den er anvendelig til brug for handelstransaktioner mellem virksomheder.

Kommissionen anmoder om, at den relevante europæiske standardiseringsorganisation udarbejder en liste over et begrænset antal syntakser, der overholder den europæiske standard for elektronisk fakturering, passende syntaktiske bindinger og retningslinjer med hensyn til transmissionsinteroperabilitet med henblik på at lette anvendelsen af en sådan standard.

Anmodningerne vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 10, stk. 1-5, i forordning (EU) nr. 1025/2012.

Som led i den relevante europæiske standardiseringsorganisations arbejde med at udarbejde standarden og inden for den frist, der er fastsat i stk. 2, testes den praktiske anvendelse af standarden for en slutbruger. Kommissionen har det overordnede ansvar for testfasen og sikrer, at der under udførelsen af testen tages særligt hensyn til overholdelsen af kriterierne for anvendelighed, brugervenlighed og de mulige gennemførelsesomkostninger i henhold til stk. 1, andet afsnit. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om resultatet af testen.

2. Hvis den europæiske standard for elektronisk fakturering, som er udarbejdet i overensstemmelse med kravet i stk. 1, opfylder kravene deri, og hvis en testfase i henhold til stk. 1, femte afsnit, er gennemført, offentliggør Kommissionen henvisningen til en sådan standard i *Den Europæiske Unions Tidende* sammen med listen over et begrænset antal syntakser udarbejdet i overensstemmelse med anmodningen i stk. 1. Offentliggørelsen foretages senest den 27. maj 2017.

Artikel 4

Formelle indsigelser mod den europæiske standard

1. Er en medlemsstat eller Europa-Parlamentet af den mening, at den europæiske standard for elektronisk fakturering og listen over syntakser ikke fuldt ud overholder de krav, der er fastsat i artikel 3, stk. 1, underretter medlemsstaten eller Europa-Parlamentet Kommissionen herom med en nærmere forklaring, hvorefter Kommissionen beslutter:

- a) at offentliggøre eller ikke at offentliggøre henvisningerne til den pågældende europæiske standard for elektronisk fakturering og liste over syntakser i *Den Europæiske Unions Tidende* eller at offentliggøre henvisningerne med begrænsninger
- b) at opretholde, opretholde med begrænsninger eller at tilbagetrække henvisningerne til den pågældende europæiske standard for elektronisk fakturering og liste over syntakser i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Kommissionen offentliggør på sit websted oplysninger om den europæiske standard for elektronisk fakturering og listen over syntakser, der har været genstand for en afgørelse som omhandlet i stk. 1.

3. Kommissionen underretter den berørte europæiske standardiseringsorganisation om sin afgørelse som omhandlet i stk. 1 og anmoder om nødvendigt om ændring af den pågældende europæiske standard for elektronisk fakturering eller liste over syntakser.

4. De i stk. 1, litra a) og b), omhandlede afgørelser vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 10, stk. 2.

Artikel 5

Vedligeholdelse og videreudvikling af den europæiske standard og liste over syntakser

1. For at tage hensyn til den teknologiske udvikling og for at sikre fuldstændig og fortsat interoperabilitet inden for elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud kan Kommissionen:

- a) opdatere eller revidere den europæiske standard for elektronisk fakturering
- b) opdatere eller revidere listen over syntakser offentliggjort af Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Beslutter Kommissionen at foretage en handling som omhandlet i stk. 1, litra a), fremsætter den en anmodning til den relevante europæiske standardiseringsorganisation. Denne anmodning fremsættes efter proceduren i artikel 3, stk. 1, uden at fristerne der finder anvendelse.

3. Artikel 4 finder anvendelse på opdateringer eller revisioner, der foretages i henhold til stk. 1, litra a).

4. Beslutter Kommissionen at foretage en handling som omhandlet i stk. 1, litra b), gør den det enten efter undersøgelsesproceduren i artikel 10, stk. 2, eller ved at fremsætte en anmodning til den relevante

europæiske standardiseringsorganisation. Denne anmodning fremsættes efter proceduren i artikel 3, stk. 1, uden at fristerne deri finder anvendelse.

Artikel 6

Kerneelementer i en elektronisk faktura

Kerneelementerne i en elektronisk faktura er bl.a.:

- a) proces- og fakturaidentifikatorer
- b) faktureringsperiode
- c) sælgeroplysninger
- d) køberoplysninger
- e) oplysninger om betalingsmodtager
- f) oplysninger om sælgers fiskale repræsentant
- g) kontraktreference
- h) leveringsoplysninger
- i) betalingsinstrukser
- j) oplysninger om tillæg eller rabat
- k) vareoplysninger
- l) samlet fakturabeløb
- m) momsoplysninger.

Artikel 7

Modtagelse og behandling af en elektronisk faktura

Medlemsstaterne sikrer, at de ordregivende myndigheder og ordregivende enheder modtager og behandler elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard for elektronisk fakturering, for hvilken henvisningen er blevet offentliggjort i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, og med en af syntakserne på den liste, der er offentliggjort i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2.

Artikel 8

Databeskyttelse

1. Dette direktiv berører ikke gældende EU-ret og national ret om databeskyttelse.
2. Såfremt der ikke fastlægges andet i EU-retten eller den nationale ret og med forbehold af undtagelser og begrænsninger fastsat i artikel 13 i direktiv 95/46/EF, må personoplysninger, der er indhentet med henblik på en elektronisk faktura, kun anvendes til dette formål eller til formål i overensstemmelse hermed.
3. Med forbehold af undtagelser og begrænsninger fastsat i artikel 13 i direktiv 95/46/EF sikrer medlemsstaterne, at offentliggørelsen, af hensyn til gennemsigtighed og faktureringsformål, af personoplysninger indsamlet i forbindelse med elektronisk fakturering stemmer overens med formålet for offentliggørelsen og lever op til princippet om beskyttelse af privatlivets fred.

Artikel 9

Brug af elektroniske fakturaer til momsformål

Dette direktiv berører ikke bestemmelserne i direktiv 2006/112/EF.

Artikel 10

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som defineret i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 11

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager, offentliggør og anvender de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv senest den 27. november 2018. De tilsender straks Kommissionen disse love og bestemmelser.

2. Som en undtagelse fra stk. 1 vedtager, offentliggør og anvender medlemsstaterne senest 18 måneder efter offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard for elektronisk fakturering i *Den Europæiske Unions Tidende* de nødvendige bestemmelser for at efterkomme forpligtelsen i artikel 7 til at modtage og behandle elektroniske fakturaer.

Medlemsstaterne kan udskyde den i første afsnit omhandlede anvendelse heraf med hensyn til ikkestatslige ordregivende myndigheder og ordregivende enheder indtil 30 måneder efter offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard for elektronisk fakturering i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Efter offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard for elektronisk fakturering offentliggør Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende* den endelige dato for ikrafttrædelsen af foranstaltningerne i første afsnit.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 12

Revision

Kommissionen undersøger, hvordan dette direktiv påvirker det indre marked, og hvordan elektronisk fakturering indføres inden for offentlige udbud, og forelægger rapport herom for Europa-Parlamentet og for Rådet inden for tre år efter fristen for den maksimale udsættelse fastsat for ikkestatslige myndigheder i artikel 11, stk. 2, andet afsnit. Om nødvendigt ledsages rapporten af en konsekvensanalyse af behovet for yderligere foranstaltninger.

Artikel 13

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 14

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. april 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

- 1) EUT C 79 af 6.3.2014, s. 67.
- 2) Udtalelse af 28.11.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 11.3.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.4.2014.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 65).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU af 26. februar 2014 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse af direktiv 2004/17/EF (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 243).
- 6) Kommissionens afgørelse af 2. november 2010 om oprettelse af Det Europæiske Multi-stakeholderforum for Elektronisk Fakturering (e-fakturering) (EUT C 326 af 3.12.2010, s. 13).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/81/EF af 13. juli 2009 om samordning af fremgangsmåderne ved ordregivende myndigheders eller ordregiveres indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet og om ændring af direktiv 2004/17/EF og 2004/18/EF (EUT L 216 af 20.8.2009, s. 76).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU af 26. februar 2014 om tildeling af koncessionskontrakter (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 1).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 af 25. oktober 2012 om europæisk standardisering, om ændring af Rådets direktiv 89/686/EØF og 93/15/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om ophævelse af Rådets beslutning 87/95/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1673/2006/EF (EUT L 316 af 14.11.2012, s. 12).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).
- 11) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1).
- 12) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (EUT L 48 af 23.2.2011, s. 1).
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- 15) EUT C 38 af 8.2.2014, s. 2.
- 16) Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).